

Belfie-riadó

SZEPTEMBER

Hétfő, éjjel 01:37: Milyen furcsa álom! Emily sír, nagyon feldúlt. Valami kifli miatt. Egy fiú el akar jönni hozzánk Emily kiflije miatt. Folyton azt hajtogatja, hogy sajnálja, hibázott, és nem gondolta végig. Különös. Pedig újabban minden rém-álmom a vészjóslóan közelgő születésnapom körül forog, amikor teljesen láthatatlanná válok, beszélek az emberekhez, de ők nem látnak, és nem hallanak.

– De nincs is itthon kifli – közlöm, és abban a pillanatban, ahogy kimondom a szavakat, rájövök, hogy ébren vagyok.

Emily az ágyam mellett kuporog, előrehajol, mintha imádkozna, vagy valami sérülést védene.

– Kérlek, ne mondd el apának! – könyörög. – Nem mondhatod el neki, anya.

– Mit ne mondjak el neki?

Vakon kotorászni kezdek az éjjeliszekrényen, megtalálom az olvasószemüvegemet, a távollátó szemüvegemet, az éjszakai krémemet és három levél pirulát, míg végül ráakadok a telefonomra. Az apró, homályos fényű, fémes ablak megvilágítja a lányomat, aki a babarózsaszín extra rövid rövidnadrágos és spagettipántos pizsamáját viseli, amit botor módon végül megvettem neki az egyik borzalmas veszekedésünk után.

– Mi a baj, Em? Mit ne mondjak el apának?

Nem kell oldalra nézнем, hogy tudjam, Richard alszik. Tökéletesen hallom. A férjem horkolása házasságunk minden évével

egyre hangosabb lett. Ami húsz évvel ezelőtt kismalacos szuszogás volt, most éjszakai „disznó-szimfóniává” fejlődött, kiegészülve egy teljes fúvósszekcióval. Néha a horkolás crescendója olyan hangos, hogy ő maga is felébred, aztán a másik oldalára fordul, és újrakezdi a darabot az első tételtől. És egyébként is olyan nehéz felébreszteni, mint egy szentet a sírkamrában.

Richard ugyanebben az éjszakai szelektív süketségben szenvedett, amikor Emily kisbaba volt, ezért kénytelen voltam én felkelni kétszer-háromszor, hogy felvegyem, amikor sírt, megigazítsam a takaróját, bepelenkázsam, megvigasztaljam és elaltassam, mielőtt ez a bűnbánati egyfelvonásos újrakezdődött. És – micsoda balszerencse! – ezt az anyai hanglokátort nem lehet kikapcsolni.

– Anya! – könnyörög Emily, és megragadja a csuklóm.

Úgy érzem magam, mintha bevettem volna valami bódítószert. Talán, mert így is történt. Lefekvés előtt bekaptam egy antihisztamint, mert legtöbbször kettő és három óra között verejtékben úszva felriadok, és ez segít átaludni az éjszakát. De a gyógyszer túlságosan is megtette a hatását, ezért most egy gondolatnak, valójában minden gondolatnak, kemény küzdelmébe kerül, hogy feltörjön a vastag, puha álm felszínére. Egyetlen porcikám sem akar megmozdulni. Úgy érzem, mintha a végtagjaimat az ágyhoz szegezné a saját súlyuk.

– Aaaaaanyaaaaa! Kérlek!

Egek! Ehhez már túl öreg vagyok.

– Ne haragudj, de adj egy percet, édes! Azonnal jövök.

Kikászálódok az ágyból, ránehezedek a merev és tiltakozó lábamra, majd átkarolom a lányom karcsú vállát. A másik tenyeremet a homlokára szorítom. Nem lázas, de könnyben úszik az arca. Olyan sokat sírt, hogy teljesen átázott a trikója. Megérezem a nedvességét – a meleg bőr és a szomorúság keverékét – a pamut hálóingemen keresztül, és összerezzenek. Szeretném homlokodon csókolni, de a sötétben csak az orrát találom el. Emily

már magasabb nálam. Valahányszor meglátom, beletelik néhány pillanatba, amíg el tudom fogadni ezt a hihetetlen tényt. Szerettem volna, ha magasabb lesz nálam, mert a nők világában a magasság csak előny, ahogyan a hosszú láb is, de azt is szeretném, ha megint négyéves lenne, hogy felemelhessem, és biztonságos világot teremthessek neki a karomban.

– Menstruálsz, kicsim?

Megrázza a fejét, és megérezem a hajhabom illatát, azét a drágáét. Kifejezetten megkértem, hogy ne használja.

– Nem, valami nagyon rosszat csináltaaaaaam. Az a fiú azt mondja, idejön. – Emily újra sírva fakad.

– Ne aggódj, édesem! Minden rendben lesz – csitítgatom, miközben mindkettőnkét esetlenül az ajtó felé terelgetem, amely mögül beszűródik némi fény a folyosóról. – Bármilyen legyen is az, megígérem, hogy megoldjuk.

És tényleg úgy gondoltam, hogy minden rendben lesz, elvégre mi lehetne olyan rémes egy kamaszlány életében, amin az anyja nem tud javítani?

02:11:

– Elküldtél. Egy fényképet. A meztelen fenekedről. Egy fiúnak. Vagy fiúknak. Akikkel soha nem találkoztál?

Emily gyötrelmesen bólint. A konyhaasztalnál ül a helyén, egyik kezében kétségbeesetten szorongatja a telefonját, a másikon pedig a Simpson családos bögréjét, a forró tejjével, miközben nagyot kortyolok a zöld teámból, és azt kívánom, bár csak whisky lenne. Vagy cián. *Gondolkodj, Kate! Gondolkodj!*

Az a legnagyobb gond, hogy még csak nem is értem, mit nem értek. Mintha Emily idegen nyelven beszélne. Mármint, nekem is van Facebookom, WhatsAppon benne vagyok egy családi csoportban, amit a gyerekek csináltak nekünk, és nyolcszor tweeteltem (elég kínos, de egyszer arról, hogy Pasha Kovalov milyen volt a *Szombat esti láz*ban, mert megittam néhány

pohár bort), de a többi közösségi oldalról semmit nem tudok. Egészen eddig mókás volt, hogy ez a világ teljesen ismeretlen a számomra – családi viccelődések tárgya, olyasmi, amivel a gyerekek ugrathattak. „Te a múltból jöttél?” Ezt zengte dallamos, ír akcentussal Emily és Ben; az egyik kedvenc sorozatukból idézve. „Te a múltból jöttél, anya?”

Egyszerűen nem hitték el, hogy évek óta makacsul húséges vagyok az első mobiltelefonomhoz: egy apró, szürkészöld tárgyhöz, ami úgy reszketett a zsebemben, mint egy bébi ugróegér. Alig tudtam elküldeni egy sms-t – nem mintha óránként üzenetekkel akartam volna bombázni az ismerőseimet –, és sokáig lenyomva kellett tartani egy számot, hogy megjelenjen egy betű. Minden számhoz három betű tartozott. Húsz percig tartott begépelni, hogy „Helló!” A képernyője akkora volt, mint egy körömágy, és elég volt hetente egyszer feltölteni. A gyerekek úgy hívták, „anya Flintstone mobilja”. Boldogan belementem a csúfolódásba, mert egy pillanatra könnyelműnek éreztem magam, mint egy laza és kiegyensúlyozott szülő, amilyen soha nem tudtam lenni. Gondolom, büszke voltam, amiért ezek a teremtmények, akiknek én adtam életet, és akik nemrégiben még olyan aprók és kiszolgáltatottak voltak, ilyen irigylésre méltóan szakavatottak lettek, és így értették ezt az új nyelvet, amely számomra halandzsza volt. Talán az is megfordult a fejemben, hogy ennek segítségével Emily és Ben ártalmatlanul felsőbbrendűnek érezhetik magukat a kontrollmániás anyjukkal szemben, aki továbbra is főnök maradt az összes fontos területen, mint a biztonság és a tisztesség, nem igaz?

Tévedtem. Egek! Óriásit tévedtem. Az elmúlt fél órában, amit a konyhaasztal mellett töltöttünk, Emilynek el-elcsukló hangon sikerült elmesélnie, hogy küldött a Snapchaten egy fényképet a meztelen hátsójáról a barátnőjének, Lizzy Knowlesnak, mert Lizzy azt mondta, hogy a csoportjukban szereplő lányok össze fogják hasonlítani a nyaraláson szerzett barnaságukat.

– Mi az a Snapchat?

– Anya! Ez olyan, mint egy fénykép, ami tíz másodperc múlva eltűnik.

– Tehát eltűnik, remek. Akkor, mi a gond?

– Lizzy csinált egy képernyőfotót a snapemről, azt mondta, fel akarta tölteni a Facebook-csoportunkba, de véletlenül az üzenőfalán osztotta meg, így most már örökre ott lesz. – Úgy ejtette ki azt, hogy „örökre”, hogy mókásan rímelt a legújabb kedvencére, vagyis arra, hogy „kajakra”, amit mostanában az elviselhetetlen „kajak” formájában rövidített.

– Örökre – nyafogta újra. A nem kívánt halhatatlanság gondolatától a szája elkínzott „O!”-t formált – mint egy gyászos, kipukkadott lufi.

Eltartott néhány pillanatig, amíg a mondandóját lefordítottam magamnak. Lehet, hogy tévedek (legalábbis, nagyon remélem), de azt hiszem, ez azt jelenti, hogy a lányom lefényképezte a saját csupasz fenekét. A közösségi média varázslatos képességeinek és egy másik lány gonoszságának köszönhetően ez a fénykép nyilvánosságra került – már, ha ezt a kifejezést ke-restem, de attól tartok, így van –, így mindenki láthatja az iskolából, az utcából, az egész világegyetemből. Mindenki, kivéve az édesapját, aki odafent horkol Angliáért.

– Azt mondják, nagyon vicces – folytatta Emily –, mert tényleg leégett a hátam Görögországban, a fenekem pedig irtó fehér, ezért úgy fest, mint egy zászló. Lizzy azt mondja, megpróbálta törölni, de már rengetegen megosztották.

– Lassíts egy kicsit, drága! Mégis, mikor történt ez az egész?

– Fél nyolc körül, de azóta rá se néztem. Te mondtad, hogy vacsora alatt tegyem el a telefonomat, emlékszel? A képernyőfotó tetején ott a nevem, ezért mindenki tudja, hogy rólam van szó. Lizzy azt mondja, megpróbálta leszedni, de vírusos lett. Csak annyit mondott, „Em, azt hittem, vicces. Úgy sajnálom!” Nem akarom, hogy tudják, mennyire ki vagyok akadva, mert

ez mindenki szerint irtó mókás. De most ez a sok ember mind lájkolta a Facebook-oldalamat, és folyamatosan kapom a gusztustalan üzeneteket. – Mindezt egyetlen zokogó kitöréssel árasztotta rám.

Felállok, és a konyhapulthoz megyek, hogy hozzak Emnek némi papírtörölt, és kifújhassa az orrát, mert a család nemrégiben életbe lépett költségvetési észszerúsítésének köszönhetően felhagytam a papírzsebkendő-vásárlással. A megszorítások hívös szele söpör végig az országon, különös tekintettel a mi háztartásunkra, ami azt jelenti, hogy a puccos dobozos, aloe verával átitatott zsepik lekerültek a bevásárlólistáról. Csendesen átkozom Richard döntését, aki az építészcégtől való elbocsátását lehetőségként élte meg, hogy „valami igazán fontos dologba kezdjen” – vagy sokkal alulfizetettebb és önzőbb dologba, ha az ember kissé kíméletlenül látja a helyzetet, márpedig, sajnálom, de jelen pillanatban én pontosan így látom, mert nincs egy szál zsebkendőm, amivel felitathatnám a lányom könnyeit. Amikor feltépem a papírtörölt a perforált szélek mentén, észreveszem, hogy remeg a kezem – mégpedig elég csúnyán. A remegő jobb kezemet a másikhoz illesztem, és összefonom az ujjaimat, ahogyan sok-sok évvel ezelőtt. „Kopogtasd meg az almát! Ajjaj, kukacos!” Em régen újra és újra elisméltette velem ezt a játékot, mert imádta nézni, ahogy ficáncol a kukac a tenyeremben.

– Méd eccer, anya! Csináld méd eccer!

Mennyi idős lehetett? Három? Négy? Olyan közelinek tűnik, mégis olyan felfoghatatlanul rég történt. Az én kisbabám. Még mindig igyekszem kiigazodni ebben a különös, új országban, ahova a gyermekem hozott, de az érzéseim nem változnak. Undor, hitetlenség és egy csipetnyi félelem.

– Megosztottál a telefonodról egy képet a fenekedről? Ó, Emily, hogy csinálhattál ilyen éktelen ostobaságot? – Ezen a ponton a félelem átcsap dühbe.

A lányom beletrombitál a papírtörlőbe, majd összegyűri, és a kezembe nyomja.

– Ez egy belfie, anya.

– Az isten szerelmére, mi az a belfie?

– A fenekedről készített selfie – feleli Emily. Úgy mondja, mintha ez a leghétköznapiabb dolog lenne, mint egy kiló kenyér vagy egy darab szappan. – Tudod, egy belfie! – ismétli valamivel hangosabban, mint egy idegen országba látogató turista, aki felemeli a hangját, hátha így az ostoba külföldi megérti.

Áh, szóval belfie és nem kifli. Az álmomban azt hittem, kiflit mond. A selfie-t ismerem. Egyszer, amikor selfie-üzemmódba kapcsolt a kezemben tartott telefon és azon kaptam magam, hogy a saját arcomat bámulom, hátrahőköltem. Olyan természetellenes volt. Igazán együttéreztem azzal a törzssel, melynek tagjai nem engedték, hogy lefényképezzék őket, mert attól féltek, hogy a kamera ellopja a lelküket. Tisztában vagyok vele, hogy az olyan lányok, mint Em egyfolytában selfie-eket készítenek. Na, de *belfie*?

– Rihanna is csinált. És Kim Kardashian. Mindenki ezt csinálja – közli Emily szárazon, és a jól ismert nyegleség visszalopakodik a hangjába.

A lányomnak mostanában mindenre ez a válasza. Bemenni egy éjszakai szórakozóhelyre hamis személyi igazolvánnyal? „Ne legyél úgy kiakadva, anya! Mindenki ezt csinálja.” Ott aludni egy állítólagos „legjobb barátnőnél”, akit még életemben nem láttam, és akinek a szülei meglehetősen furcsa módon a legkevésbé sem aggódnak a gyermekük éjszakai élete miatt? Bármilyen ellen is szeretnék nevetséges módon tiltakozni, el kell engednem, hiszen mindenki ezt csinálja. Lehet, hogy annyira elveszítettem a fonalat, hogy ország-világ előtt mutogatni valakinek a meztelen fenekét manapság társadalmilag elfogadott dolog?

– Emily! Fejezd be az chatelést! Add ide a telefonodat! Már így is elég nagy bajban vagy. – Kikapom a kezéből azt az átkozott

masinát, mire a lányom ráhajol az asztalra, hogy visszaszerezze, de nem elég gyors, így még el tudom olvasni egy bizonyos Tyler üzenetét: „Sztem dögös a popód, csajszi!!! 🤩”

Szent ég! Ez a falusi suttyó mocskos dolgokat irkál a kislányomnak. És „sztem” a „szerintem” helyett? Ez a fiú nemcsak illetlen, de tanulatlan is. A lelkem mélyén élő Helyesíráshölgy rémülten megragadta a gyöngysorát, és megborzong. *Hagyd már, Kate! Miféle hibbant elterelő hadművelet ez? Valami nyáladzó bunkó pornográf üzeneteket küld a tizenhat éves lányodnak, erre te a nyelvhelyesség miatt aggódsz?*

– Figyelj, drágám! Azt hiszem, legjobb lesz, ha felhívom Lizzy anyukáját, és megkérem...

– Neeeee! – Emily olyan szívet tépően üvölt fel, hogy Lenny kipattan a kosarából, és ugatni kezdi az ismeretlen támadót, aki bántani merte a gazdáját. – Nem teheted – nyafogja a lányom. – Lizzy a legjobb barátnőm. Nem keverheted bajba.

Ránézek Emily feldagadt arcára, az alsó ajka cserepes, és csupa vér a sok rágicsálástól. Tényleg úgy gondolja, hogy Lizzy a legjobb barátnője? Inkább egy manipulatív kis boszorkány. Azóta nem bízom Lizzy Knowlesban, amióta bejelentette, hogy születésnapja alkalmából elviheti két barátnőjét a Justin Bieber-koncertre. Em olyan izgatott volt; egészen addig, amíg Lizzy közölte, hogy nem ő a kiválasztott. Ezért vettem a lányomnak egy jegyet – nevetségesen drágán –, hogy megóvjam a kirekesztettségéből fakadó lassú elvérzéstől, az önértékelés elszívárgásától, amelyet csak lányok képesek elérni egymásnál. A fiúk sokkal amatőröbbek, ha gonoszkodásról van szó.

Mindez átfut a fejemen, de nem szólok semmit. Nem várhatom el a lányomtól, hogy egyetlen éjszaka alatt kelljen megküzdenie a nyilvános megaláztatással és egy szülői fejmozással.

– Lenny! Menj a helyedre! Jó kutya. Még nem kell felkelni. Fekszik! Ügyes vagy, jó kutya.

Letelepedek, hogy megnyugtassam a kutyát – sokkal egyszerűbbnek tűnik, mint megnyugtatni egy lányt –, mire Emily felkel, letelepedik Lenny mellé, és a nyakába temeti az arcát. Teljesen megfeledkezik magáról, és ahogy letérdel, kidugja a fenekét. A rózsaszín Victoria's Secret alsó nem takar többet, mint egy madzag, így a két farpofa képét nézve arcpirítóan közlelről szemlélhetem a kettős holdhatást; ugyanazt a hetyke kis hátsót látom, amely – az ég legyen velünk! – immáron egy-milliárd pixelben megőrzésre került az örökkévalóság számára. Lehet, hogy Emily teste már egy fiatal nőé, mégis gyermeki bizalommal fordul a világ felé, hiszen nemrégiben még az volt. És sok szempontból ma is az. Itt vagyunk, Em és én, a biztonságos konyhánkban, amit befűt a régi, megviselt Aga vastűzhely, és hozzábújunk a kutyánkhoz, de a falakon túl olyan erőök működnek zabolázatlanul, melyeket nem tudunk irányítani. Hogy fogom megvédeni olyan dolgoktól, amelyekről nem is hallottam? Ezt mondjátok meg! Lenny el van ragadtatva, amiért a két legfontosabb nő az életében ébren van egy ilyen kései órán; oldalra fordítja a fejét, és hosszú, rémisztően rózsaszín nyelvvel nyalogatni kezdi Emily fülét.

A kutya, amelynek megvásárlását Richard szigorúan megtiltotta, a harmadik gyerekem, amit Richard szintén szigorúan megtiltott. (De bevallom, hogy a kettő között nincs összefüggés.) Akkor vettem ezt a nagy, barna szemű, puha szőrgombócot, amikor beköltöztünk ebbe az ősrégi, lepukkant házba. Azzal érveltem, hogy ennek a helynek legalább nem árthat némi óvatlan bepisilés. Az előző tulajdonostól örökölt szőnyegek mocskosak voltak, és poros füstjeleket eregettek, amikor átmentünk a szobán. Le kellett volna cserélni őket, de csak a fürdőszoba és a konyha felújítása után. Tisztában voltam vele, hogy Richard a fent említett okokból kifolyólag éktelenül dühös lesz, de nem érdekelt. A költözés mindannyiunkat megviselt, és Ben nagyon régóta könyörgött egy kutyáért – minden évben

olyan születésnap kártyát kaptam tőle, amelyet cucci, esdeklő szemű kiskutyák díszítettek. És most, hogy már elég nagy ahhoz, hogy ne viselje el az anyukája ölelgetését, arra gondoltam, ölelgethetne egy kiskutyát, akit én is ölelgethetnék, és valahol a folyamat közben, talán megérinthetem a fiamat.

A stratégia kissé kiforratlan és kusza volt, akárcsak az új jövevény, de tökéletesen működött. Bármilyen legyen a bokszzsák elmentéje, Lennynek ez lett a szerepe a családukban. Mindent megtanult a gyerekekről való gondoskodásról. Egy kamasz számára, akinek a legfőbb napi elfoglaltsága, hogy felfedezze, milyen szerethetetlen és idomtalan, egy kutya ajándéka a teljes és szintiszta rajongás. És én is szeretem Lennyt, olyan gyengéd érzelmeket táplálok iránta, amit kínos lenne bevallanom. Talán valamiféle űrt tölt be az életemben, amire gondolni sem szeretnék.

– Lizzy szerint véletlen volt – mondja Em, és kinyújtja a kezét, hogy húzzam fel. – A csoportunkba akarta feltenni a belfie-t, de véletlenül oda posztolta, ahol az összes többi ismerőse is láthatja. Amint észrevette, leszedte a képet, de addigra már csomó ember elmentette vagy megosztotta.

– És mi van azzal a fiúval, aki eljön hozzánk? Ööö... Tyler? – Gyorsan pislogok egyet, hogy kitöröljem a fejemről a fiatalember mocskos üzenetét.

– A Facebookon látta meg. Lizzy megjelölte a képet egy hashtaggel, azt írta #zászlóhátsó, így most mindenki láthatja a Facebookon, és azt is tudják, hogy én vagyok az, ezért mindenki azt hiszi, hogy én is csak egy olyan lány vagyok, aki szíre-szóra levetkőzik.

– Nem hiszik azt, szívem. – Magamhoz húzom Emet. A vállamra hajtja a fejét, így állunk a konyha közepén, félig ölelkezve, félig lassúzva. – Tudod, minden csoda három napig tart.

Szeretném elhinni, amit mondok. De ez olyan, mint egy fertőző betegség, nem igaz? Az immunológusok tehetnének egy kis kiruccanást, és megvizsgálhatnák a kompromittáló

képek terjedését a közösségi médiában. Megkockáztatom, hogy a spanyolnátha és az ebola együttesen sem közelíti meg azt a hatást, ahogyan a fényképes elhalálozás sebessége terjed a kibertérben.

Az internetes pornó vírusának segítségével a kislányom csupasz hátsója egy szempillantás alatt megtalálja az utat a fővárostól hetven kilométerre fekvő alvófalunktól a Dél-Londonban lakó Tylerig, aki Lizzy unokatestvérének az osztálytársának a bátyjának a – rendőri szakzsargonnal élve – „bűnözői körébe” tartozik. És mindez azért, mert – Em szerint – a drága Lizzy hagyta, hogy a „barátainak barátai” is lássák, bármit is posztol. Nagyszerű! Miért nem küldte el egyenesen valamelyik elme-gyógyintézet pedofil osztályára?

04:19: Emily végül elaludt. Odakint sötét és hűvös van, az első csípős, kora őszi hideg. Még mindig szoknom kell a falusi éjszakákat – olyan más, mint a városban, ahol soha nincs teljes sötétség. Legalábbis, nem olyan, mint ez a bolyhos, fekete takaró, amely mindent beborít. Valahol a közelben, talán a kert végében halk sivítás hallatszik, valamit zsákmányul ejtettek. Amikor ideköltöztem, azt hittem ezekre a hangokra, hogy valaki bajban van, és hívni akartam a rendőrséget. Most már csak megvonom a vállamat, biztosan egy róka.

Megígérttem Emnek, hogy ott maradok az ágya mellett, hátha Tyler vagy egy másik belfie-ragadozó mégis megpróbálna beugrani. Ezért most itt ülök a játékmackó-mintás párnán, a kislányom székén, miközben a saját, májfoltos, negyvenvalahány éves hátsóm megpróbál elférni a keskeny, összekarcolt fakarfák között. Eszembe jut, hányszor virrasztottam ezen a széken. Imádkoztam, hogy a kislányom aludjon el (nagyjából 1998 és 2000 között minden éjjel). Imádkoztam, hogy ébredjen fel (agyrázkódás gyanúja, miután 2004-ben kiesett az ugrálóváról). És most is itt ülök, és a lányom fenekére gondolok, amelyet olyan

szakavatottan pelenkáztam, és amely most magányosan ugrál fel és alá a világhálón, és bizonyára feltűzeli az olyan deviáns hordák lágyékát, mint ez a Tyler. Fúj!

Szégyellem magam, amiért a lányomba nem szorult semmi szeméremérintet. Elvégre, kinek a hibája ez az egész? Nyilván, az anyjáié. Az én anyám, vagyis Emily nagymamája, Jean bezzeg belém nevelte a meztelenségtől való rettegést, amely már-már a viktoriánus kort idézte, és a saját baptista nevelésében gyökeredzett. Mi voltunk az egyetlen család a tengerparton, akik valamiféle törülközőből tákolt burkában vették át a fürdőruhájukat, amelyet egy függönyzsinórból származó madzaggal lehetett összehúzni a nyakunk körül. A mai napig szinte egy pillantást sem vettem a fenekemre, nemhogy a nyilvánosság elé tárjam. Hogy a fészkes fenébe lehet, hogy a családuink mindössze két nemzedék alatt eljutott a prüdériától a pornóig?

Mindenképpen beszélnem kell valakivel, de kivel? Nem mondhatom el Richardnak, mert nem tudná elviselni a gondolatot, hogy a kis hercegnőt így bemocskolták. Fejben végigfutom a barátaim névjegyzékét, egyiknél-másiknál megállok, és megpróbálom mérlegelni, ki ítélne el azonnal, és ki csöpögne az együttérzéstől, hogy aztán az első adandó alkalommal elpletykálja az esetet – természetesen, csakis a színtiszta aggodalomtól vezérelve. („Szegény Kate! Nem fogod elhinni, mit tett a lánya!”) Elvégre, ez nem olyasmi, mint amiken jókat neveltünk a többi anyukával, ha Emily kiskorában valami kínosat csinált, mint amikor abban a karácsonyi színdarabban eltörte Arabella glóriáját, mert annyira mérges volt, hogy ő kapta a fogadósné szerepét. (Slampos ruhát kellett viselnie, és egy szót sem szólhatott, ráadásul nem szórták be aranszalaggal. Én értettem az álláspontját.) Nem szolgáltatathatom ki Emet a szent életű Muffiának, amely a szuperanyák titkos társasága. Akkor ki a francot kereshetnék meg ezzel a dologgal, ami annyira lesújtó és szür-

reális, hogy a szó szoros értelmében felfordult a gyomrom? Belépek a levelezőrendszerembe, találok egy nevet, amely egyet jelent a hidegvérrel, és gépelni kezdek.

Feladó: Kate Reddy

Címzett: Candy Stratton

Tárgy: Segítség!

Szia, édes!

Ébren vagy még? Már nem emlékszem, hogy van az időeltolódás. Itt lassan hajnalodik. Emilyt rávette az egyik „barátnője”, hogy posztoljon a Snapchaten a pucér fenekéről egy fényképet, amely végül felkerült az egész internetre. Úgy hívják, hogy „belfie”, és már elég öreg vagyok ahhoz, hogy azt higgyem, ez Harry Belafonte egyik beceneve. Aggódok, hogy nyáladzó és lihegő orvadászok fognak sorban állni a házunk előtt. Komolyan mondom, amikor a lányom ezekről beszél, úgy érzem, mintha a dínók korából csöppentem volna ide. Nem értem a technikai hátterét, de annyit tudok, hogy rémes dolog történt. Legszívesebben megfojtanám a kis hülyét, másrészt viszont mindenáron meg akarom védeni.

Azt hittem, ez az anyaságosdi sokkal könnyebb lesz. Most mit csináljak? Tiltsam el a közösségi oldalaktól?

Küldjem kolostorba?

Zokogva és hüppögve:

K.

Lelki szemeim előtt megjelenik egy technicolor kép Candyról az Edwin Morgan Forsternél, amely egy nemzetközi befektetőcég, ahol együtt dolgoztunk vagy nyolc-kilenc évvel ezelőtt. Vörös ruhát viselt, amely olyan szűk volt, hogy látni lehetett, ahogyan az ebédre elfogyasztott sashimi elhagyja a nyelőcsövét. „Mit

bámulsz, fiam?”, gúnyolódott minden férfi kollégán, aki vette a bátorságot, és megjegyzést tett a Jessica Rabbit ruhájára. Candace Marlene Stratton: New Jersey büszke, felvágott nyelvű exportáruja, internetguru, és a kebelbarátom egy olyan munkahelyen, ahol a szexizmust vágni lehetett a levegőben. A minap olvastam az újságban egy diszkriminációs esetről, ahol egy fiatal könyvelő panaszt tett, mert a főnöke nem volt elég tisztelettudó a nyelvhasználatában. Arra gondoltam: „Tényleg? Te nem tudod, milyen jó dolgod van, édes!” Ha egy nő az EMF-nél akár csak felemelte a hangját, a kereskedők azt üvöltötték két emelettel lejjebb: „Csak nem jött meg, drága?” Semmi sem volt szent, még a menstruáció sem. Imádták a havi bajukkal ugratni a női munkatársakat. A panaszkodás csak megerősítette a hiénák véleményét, miszerint nem értjük a viccet, ezért inkább fittyet hánytunk rá. Candy, aki akkoriban kólán élt – azon, amit dobozból lehetett kiszűrcsölni, és a buborék felszállt az orrodba –, három éven át másfél méterre ült tőlem, mégis alig szóltunk egymáshoz. Ha két nő beszélgetett az irodában, az pletykálásnak számított, ha két férfi tette ugyanezt, az eligazításnak. Ismertük a szabályokat. De mindez idő alatt Candyvel folyamatosan e-maileztünk, panaszkodtunk és viccelődtünk: kéttagú ellenállási mozgalom a férfiak uralta ellenséges országban.

Soha nem hittem volna, hogy egyszer szeretettel, sőt mi több, sóvárgással gondolok majd vissza azokra az időkre, de hirtelen belém hasított a gondolat, hogy tulajdonképpen milyen izgalmos volt. Olyan érényeimet domborította ki, amelyeket az élet felmorzsoló mókuskereke sohasem tudott volna: a gyerekeket nyaggatom, hogy csinálják meg a házi feladatukat, kilencszer főzök egy héten, vagy ráveszek egy férfit, hogy szerelje meg a lefolyót. Lehetünk egyáltalán sikeres anyák? Az emberek csak azt veszik észre, ha valamit elrontunk.

Akkoriban még voltak céljaim, amiket el tudtam érni, és tisztában voltam vele, hogy nagyon jól csinálom a munkámat.

Az elnyomással szembeni bajtársiasság: nem is veszi észre az ember, micsoda élvezet, amíg véget nem ér. És Candy mindig fedezett engem. Nem sokkal azután, hogy megszülte Seymourt, visszaköltözött az Egyesült Államokba, hogy közelebb lehessen az anyukájához, aki nagyon szeretett volna vigyázni az első unokájára. Így Candynek lehetősége nyílt betörni a kiváló minőségű erotikus kellékek piacára. *Orgazma: olyan nőknek, akik túl elfoglaltak, így nem mozdulnak ki otthonról azért, hogy elmenjenek* (vagy talán inkább fordítva). Azóta, hogy elmentünk az EMF-től, mindössze egyszer találkoztam Candyvel, de a viszonzottságok összekovácsoltak bennünket, így a kapcsolatunk szoros maradt. Úgy szeretném, ha most itt lenne. Nem vagyok benne biztos, hogy ezzel meg tudok birkózni egyedül.

Feladó: Candy Stratton

Címzett: Kate Reddy

Tárgy: Re: Segítség!

Szia, hüppögő-zokogó! Itt Wetchester megye huszonnégy órás lelkeségély-szolgálatosa. Először is, nyugodj meg, rendben? Amit Emily tett, teljesen normális tinédzserkori viselkedés. Fogd fel úgy, mint a huszonegyedik századi megfelelőjét a szerelmes levélnek, amit vörös szalaggal kötöttek át, és rózsavízzel locsoltak meg...

Szerencsésnek mondhatod magad, hogy csak a fenekét fotózta le. Seymour egyik osztálytársa megosztott egy képet a micsodájáról, mert a futballcsapat kapitánya erre kérte. Ezekben a gyerekekben nincs semmi szeméremérzet. Azt hiszik, csak mert a saját telefonjuk vagy számítógépük előtt ülnek az otthonukban, biztonságban vannak.

Emily nem fogja fel, hogy félpucéron ácsorog az információ autópályája mellett, és feltartott hüvelyk-

ujjal próbál stoppolni. Neked az a dolgod, hogy erre rádöbentsd. Ha szükséges, kényszert is alkalmazva. Azt javaslom, hogy bérelj fel valami ismerős balféket, aki kinyomozza a fénykép útját, és valahogyan eltünteti. És biztos vagyok benne, hogy a Facebookot is meg lehet keresni, hogy vegyék le az obszcén tartalmakat. És korlátozd a kislányod előjogait – néhány hétig szó sem lehet internet-hozzáférésről, amíg meg nem tanulta a leckét.

És most aludnod kéne, édes, mert ott örülten késő lehet.

Keress bármikor!

:)) C.

Hajnali 5:35: Olyan késő van, hogy az már korán. Úgy döntök, hogy inkább kipakolok a mosogatógépből, mint hogy visszafeküdjek az ágyba, és egy órán át bámuljam a plafont. Ez a perimenopauza-dolog teljesen taccsra vágja a pihenésemet. Nem fogjátok elhinni, de amikor az orvos néhány hónappal ezelőtt kiejtette a száján ezt a szót, elsőre egy hatvanas évekbeli gombahajú zenekar jutott róla eszembe: Perry and the Menopauses. Subidubidú! Perry rendíthetetlenül mosolygott, és szinte mindig kézzel kötött karácsonyi pulóvert viselt. Tudom, tudom, de azelőtt sohasem hallottam erről, és megkönnyebbültem, amikor kiderült, hogy végül nevesíteni is tudom az állapotot, amely megszakítja az éjszakáimat, aztán ebéd után a fáradtság végtelenül mély szakadékába taszít. (Futólag az is megfordult a fejemben, hogy talán valamilyen halálos betegségben szenvedek, és már elképzelttem a megindító jelenetet, ahol a gyermekeim a sírom mellett zokognak, és azt mondják, bárcsak jobban értékelték volna, amíg éltem.) Ha az ember meg tudja nevezni, ami a frászt hozza rá, talán megpróbálhat megbarátkozni vele, nem igaz? Úgyhogy Perry és én akár barátok is lehetünk.

– De nem engedhetem meg magamnak, hogy ebéd után szunyókáljak – magyaráztam az orvosnak. – Szeretnék újra a régi önmagam lenni.

– Ez egyáltalán nem ritka – felelte, miközben buzgón gépelte a kórképeket. – Az ön korában ez tipikus tünetegyüttes.

Megkönnyebbültem, hogy tipikus tüneteket produkálok – a számok biztonságot nyújtanak. Nők ezrei, sőt milliói mászkálnak a világban, akik úgy érzik, hogy egy haldokló állathoz vannak láncolva. Nem akarunk mást, csak visszakapni a régi önmagunkat, és ha türelmesen várunk rá, végül visszatér. Addig pedig különböző listákat írhatunk, hogy megküzdhesünk Perry legújabb mókás tünetével: a feledékenységgel.

Mit is írt Candy az e-mailjében? Keressek egy számítógépezsenit, aki le tudja követni Emily belfie-jét, és letörli? „Teljesen normális tinédzserkori viselkedés.” Lehet, hogy tényleg nem olyan rémes a helyzet. Leülök a tűzhely melletti székre, amit az eBayen vásároltam kilencvenöt fontért (remek üzletet csináltam, csak új rugók, lábak és kárpitozás kell neki), és elkezdtem listát írni azokról a dolgokról, amelyeket nem szabad elfelejtenem. Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy egy kutya, aki nincs tisztában a saját méretével, felugrik az ölembe, a farka ütemesen dobol az alkaromon, a feje a vállamon nyugszik.

Reggel 7:01: Amikor felébredek, megnézem a telefonomat. Két nem fogadott hívás Julie-től. A húgom szereti, ha mindig naprakész vagyok az anyánk legújabb kalandját illetően, nehogy megfélemedezzek a tényről, hogy mivel mindössze három utcára lakik tőle az északon fekvő szülővárosunkban, ő az, aki mindig ugrásra készen vár, ha anyával – aki eddig nem volt hajlandó magáévá tenni semmiféle viselkedésformát, amit úgy hívunk, hogy „a korának megfelelő” – valami történne. Az édesanyám minden szerda reggel előkészíti az összes zöldséget a szociális

konyha számára, ahol egyik-másik vendég, akit anya csak „az öregeknek” nevez, tizenöt évvel fiatalabb nála. Ez egyszerre tölt el büszkeséggel (micsoda életerő!) és kétségbeeséssel (ne akarj már ilyen átkozottul független lenni!). Vajon mikor fogadja már el az anyám, hogy túl öreg?

Amikor úgy határoztam, hogy „lelépek”, ahogy a húgom nevezi – vagyis arra a nehéz döntésre jutottam, hogy az egész családot visszaköltöztetem délre, hogy közel lehessen Londonhoz, ahol a legnagyobb valószínűséggel kaphatok jól fizető állást – Julie lett Anglia egyik legnagyobb mártírja, aki a szentség és máglya veszedelmes tüzét okádja magából. Soha nem szalaszt el egyetlen alkalmat sem, hogy rámutasson, nem vállalom elég felelősséget. Annak ellenére, hogy amikor anyával beszélgetek, amire majdnem minden nap sort keríték, ő azt állítja, hogy évezredek óta nem látta a húgomat. Véleményem szerint rettentő, hogy Julie nem ugrik be megnézni, hogy minden rendben van-e anyával, amikor olyan közel vannak egymáshoz, de nem tehetem szóvá, mert a családi szereposztás szerint én alakítom a rossz lányt, aki elkószált, Julie pedig a megbecsült jó kislányt, aki otthon maradt. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megváltoztassam a forgatókönyvet; vettem anya születésnapjára egy számítógépet, és azt mondtam, hogy ez kettőnk ajándéka – Julie-é és az enyém. De az, hogy bennem büntudatot kelthet, szárnalmas kis hatalmat ad az én kétszer elvált, vodkanyakaló húgom kezébe, amivel színesebbé teheti a kemény és reménytelen életét. Én ezt felfogom. Tényleg, és próbálok megértő lenni, de mióta képes az észszerűség ereje kioldani a testvérek közötti versengés gordiuszi csomóját? Vissza kellene hívnom Julie-t, és így is lesz, de előbb el kell rendeznem Emilyt. Az első Emily, aztán anya, aztán felkészülni a délutáni találkozóra a fejdácsszal. És különben sincs szükségem Julie segítségére ahhoz, hogy büntudatom legyen, amiért nem helyes a fontossági sorrendem. Büntudatban élek.

07:11: Reggelinél elmondom Richardnak, hogy még hagyom aludni Emilyt, mert rossz éjszakája volt. Ennek megvan az az előnye, hogy bár hazugság, tökéletesen igaz. Hiszen valóban rémes éjszakája volt, talán az egyik legrémesebb. Teljesen le vagyok eresztve, de gépiesen elvégzem a reggeli feladatokat, mint egy rozsdás, roncstelepre való robot. Még az is kőkemény erőfeszítésbe kerül, hogy felemeljem Lenny vizestálját, és a szó szoros értelmében bátorítóan nyögдösök, hogy fel tudjak egyenesedni. („Gyerünk! *Phú!* Meg tudod csinálni!”) Éppen a zabkását készítem, amikor Ben előmerészkedik a barlangjából, és úgy fest, mint egy gnú, akit csak három különböző elektronikai eszközzel lehet féken tartani. Amikor az én édes kisfiam tizennégy lett, egyetlen éjszaka alatt előreesett a válla, elveszítette a beszédképességét, és a szükségleteiről mindössze mogorva hümmögések és időszakos morgások segítségével ad jelt. Ám ma reggel furcsán lelkesnek tűnik – már-már beszédesnek.

– Találd ki, mi történt, anya! Láttam egy képet Emilyről a Facebookon. Egy durva fényképet.

– Ben.

– Komolyan! Az a lényeg, hogy több ezer lájkot kapott a képre, ami a...

– Benjamin!

– Nocsak, nocsak, fiatalember! – szólal meg Richard, aki egy pillanatra felnéz a békapetejoghurtjából, vagy mi az ördögöt eszik újabban. – Jó hallani, hogy a változatosság kedvéért valami jót is mondasz a nővéredről. Nem igaz, Kate?

Rászzegezem Benre a leghatásosabb gyilkos Medúza-pillantásomat, és azt tátogom: „Ha elmondod apádnak, véged!”

Richard nem veszi észre ezt az eszement szemafort anya és fia között, mert belefeledkezik egy cikkbe valamelyik biciklis weboldalon. A válla fölött el tudom olvasni a címét: „15 apróság, amiről nem sejtetted, hogy kelleni fog.”

Igen, számos olyan apróság létezik, amiről a biciklisek nem sejtették, hogy kelleni fog, mint azt a zsúfolt mosókonyhánk ékesen bizonyítja. Mostanság kész akadályverseny eljutni a mosógépig, mert Rich biciklis felszerelése minden négyzetcentimétert elfoglal. Van ott számtalan különböző bukósisak: egy sisak, amelyben lehet zenét hallgatni, egy bányászlámpás sisak, sőt olyan sisak is, amelybe jelzőfényeket építettek be. A szárítókötélről két súlyos fémszár lóg, ami inkább fest úgy, mint egy Tudor-kori nemes kínzására szolgáló kellék, semmint egy egyszerű eszköz, amivel egy biciklit a korláthoz erősíthetünk. Amikor tegnap bementem, hogy kipakoljak a szárítógépből, megtaláltam Rich legújabb szerzeményét, egy aggasztóan fallikus tárgyat. Még a dobozában hevert, melyen az állt: „automatikus olajozó”. Vajon ez a biciklihez kell, vagy a férjem ki-dörzsölődött alfelére, ami megszabadult minden zsírpárnától, amióta a gazdája hegyi kecskévé vált? Abban az egyben biztos vagyok, hogy nem a szexuális életünk fellendítésére szánta.

– Ma későn jövök haza. Andyvel elhajtunk Külső-Mon-góliába. – Legalábbis, szerintem ezt mondja. – Nem gond?

Valójában nem kérdés, hanem állítás. Richard fel sem néz a laptopjából, még akkor sem, amikor leteszem elé a zabkását.

– Drágám! Tudod, hogy nem eszem glutént.

– Azt hittem, a zab mehet. Lassan felszívódó szénhidrát, alacsony glikémiás indexszel, nem igaz?

Nem válaszol.

Ugyanez a helyzet Bennel, látom, ahogy nézi a Facebookot, vigyorog, és beleveszik abba a láthatatlan világba, ahol olyan sok idejét tölti. Talán a nővére fenekének globális kalandjait térképezi fel. Összeugrik a gyomrom, ha az emeleten alvó Emilyre gondolok. Azt mondtam neki, hogy reggel mindent más fényben fog látni, és most, hogy eljött a reggel, ki kell találnom, hogyan helyezhetném más megvilágításba. Először is, el kell távolítanom a házból az apját.

A hátsó ajtónál Richard elkezdte felhúzni a biciklis felszerelését, amely tele van cipzárokkal, szegecsekkel és hajtókákkal. Képzeljünk csak el egy lovagot, aki ló helyett egy kétezer-háromszáz fontos karbonszálás biciklivel készül az azincourt-i csatára. Amikor a férjem három évvel ezelőtt biciklizni kezdett, rettenetesen örültem. Testmozgás, friss levegő, bármi, csak hagyjon békén, hogy nyugodtan beszerezhessenek „még több szemetet, amire egyáltalán nincs szükségünk ahhoz, hogy telezsúfoljuk ezt a romhalmazt”, ahogy Richard nevezte. Vagy inkább „hihetetlenül jutányosan vásárolt berendezési tárgyakat, amelyeknek majd találunk helyet a varázslatos, patinás házunkban”, ami az én értelmezésem.

Ez még azelőtt történt, hogy rádöbbsentem, Richard nem pusztán szórakozásból biciklizik. Sőt a szórakozásnak valójában semmi köze hozzá. Gyanútlan szemem előtt változott olyan megszállott, középkorú bringássá, aki hetente minimum tíz órát tölt a nyeregben. Az új korszak beköszöntével Rich villámgyorsan megszabadult tizenhárom kilótól. De nehezemre esett ehhez tapsikolni, mert az én plusz kilóim minden évvel makacsabban tapadtak rám. Richard oldaltáskáival ellentétben az enyémekeket már nem lehetett leoldani. (Bárcsak egyszerűen leereszthetnék az úszóguminkat!) Esküszöm, hogy egészen a harmincas éveim végéig elég volt négy napig túrón és Abonett kenyéren élnem ahhoz, hogy újra kitapinthatam a bordáimat. De ez a trükk többé már nem válik be.

Rich soha nem volt kövér, de mindig volt rajta egy kis plusz, amolyan ölelnivaló, Jeff Bridges-es módon, és valahogy a teste puha terebélyessége tökéletesen illett a jó természetéhez. Úgy nézett ki, amilyen volt: egy szerethető és jószívű férfinak. Ennek a szögletes idegennek, akit átható tekintettel tanulmányoz a tükörben, feszes és izmos teste és ráncoktól barázdált arca van – mindketten elértük azt a kort, amikor a soványságtól inkább összeaszottnak látszunk, mint fiatalnak. Az új Richard szám-

talán elismerő megjegyzést gyűjt be a barátainktól, és tudom, hogy nekem is vonzónak kellene látnom, de minden vágyteljes gondolatot azonnal kiöl belőlem a biciklisruha. Amikor Richard felhúzza a nyaktól térdig érő sztreccsöltözetet, leginkább egy hatalmas, türkizkék óvszerre hasonlít. Ráadásul, szinte kiszúrja az ember szemét, ahogy a pénisze és a herezacskói lötyögnek, mint valami alacsony termő gyümölcsök.

A régi Rich remekül szórakozott volna azon, ahogy most kinéz, és élvezte volna a közös tréfálgatást. Ez az új nem mosolyog annyit, vagy talán én nem adok elég okot arra, hogy mosolyogjon. Folyamatosan zsörtölődik a ház miatt, vagy, ahogy ő nevezi, „a pénznyelőd”, és soha nem szalaszt el egyetlen lehetőséget sem, hogy belekössön a kedves mesteremberbe, aki ügyesen segít nekem visszacsalogatni az élők sorába ezt a szomorú, öreg házat.

Miközben Rich beszíjazza a sisakját, azt mondja:

– Kate! Elhívnád Piotrt, hogy nézze meg a fürdőszobacsapot? Azt hiszem, a tömítés, amit használt, egy újabb második világháborús, lengyel selejt lehetett.

Értitek már, mire gondolok? Már megint szegény Piotr. Már a nyelvemen van valami gúnyos megjegyzés, például: igazán nagyra értékelem, hogy észrevett valami változást a házunkon, amikor sokkal magasztosabb gondolatok cikáznak a fejében, de hirtelen lelkiismeret-furdalásom támad, amiért nem mondtam el neki Emilyt és a belfie-t. Ezért ahelyett, hogy felcsattannék, büntudattól vezérelve megölelem, és a hálóingem hozzátapad a tépőzárás zsebajtókájához. Néhány kínos pillanatig össze vagyunk ragadva. Egy ideje már nem voltunk egymáshoz ilyen közel. Lehet, hogy el kellene mesélnem a tegnapi éjszakát? Kis híján megadom magam a kísértésnek, és mindent a nyakába zúdítok, hogy megoszthassam a terhet, de megígértem Emilynek, hogy nem mondom el az apukájának, ezért tartom a szavamat.

07:54: Amikor Richard és Ben már nem ólálkodnak a házban, felmegyek az emeletre, hogy megnézzem Emilyt, kezemben egy csésze téglavörös tea, egy cukorral. Mivel a lányom gyümölcslé-kúrába kezdett, nem hagyja, hogy akár egy szem cukor a szájához érjen, de az édes tea vészhelyzetben gyógyszernek számít, nem igaz? Nem tudom teljesen kinyitni az ajtaját, mert elakad egy ruhakupacban. Bepréselem magam a résen, és körülnézek a szobában, ami úgy fest, mint amit sietősen elhagytak egy bombatámadás után. Mindent beterít a törmelék, és az éjjeliszekrényen egy diétás kólából készített műalkotás imbolyog.

A tinédzserszobák állapota olyan hagyományos anya-lánya konfliktusforrásnak számít, hogy – gondolom – igazán felkészülhettem volna rá, de a vitatott territórium fölött folytatott harc nem csitul. A legutóbbi vitánk, pénteken, iskola után, amikor ragaszkodtam hozzá, hogy „most azonnal” tegyen rendet, dühítő patthelyzettel végződött.

Emily: „De ez az én szobám.”

Én: „De ez az én házam.”

Egyikünk sem volt képes meghátrálni.

– Olyan makacs! – panaszkodtam később Richardnak.

– És vajon kire emlékeztet? – kérdezett vissza a férjem.

Emily keresztben fekszik az ágyán, belecsavarodott a takaróba, mint valami lepkebáb. Mindig nagyon aktív alvó volt, úgy forog körbe a matracán, mint az óramutatók. Álmában – ahogy most – éppen úgy néz ki, mint az a kis totyogó, aki az emlékeimben él. Ahogyan határozottan előreugrik az álla, a lenszöke haj, amely nedves tincsekbe áll össze a párnán, amikor megizzad. Ezzel a hatalmas szemmel született, amelynek sokáig nem rögzült a színe, mintha még gondolkodna, melyiket is válassza. Amikor reggelente kivettem a kiságyból, azt trilláztam neki: „Ma milyen színű szemed lesz? Barnás kékes zöldes sűrű?”

Végül gesztenyebarna lett, mint az enyém, és titokban csalódtam, amiért nem örökölte Richard tökéletes Paul Newman-

árnyalatú kékjét, bár a géneket hordozza, így talán majd az ő gyerekeinek nagyobb szerencsájük lesz. Hihetetlen, de máris az unokákon jár az eszem. (Tudtam, hogy ha egy nőnek ketyegni kezd a biológiai órája, egy idő után eszeveszetten vágyik egy kisbabára, na de a kisbabája babájára? Ez is lehetséges?)

Látom, hogy Emily álmodik. Valamilyen film fut a buzgón rebbenő szempillák mögött; nagyon remélem, hogy nem horror. A feje mellett ott fekszik a párnán Bee Bari, az első játéka, meg az az átkozott telefon, aminek villog a képernyője az éjszakai eseményektől. „32 olvasatlan üzenet.” Megborzongok, ha arra gondolok, mi állhat bennük. Candy szerint el kellene koboznom Emily telefonját, de amikor kinyújtom a kezem, hogy elvegyem, Emily lába tiltakozva megrándul, mint egy laboratóriumi békaké. Csipkerózsika nem adja harc nélkül az online életét.

– Emily, édesem! Fel kell kelned. El kell indulni az iskolába.

Miközben felmordul, majd oldalra fordul, még jobban belecsavarodik a bábjába, a telefon csilingel egyet, aztán még egyet és még egyet. Mintha minden másodpercben kinyílna egy liftajtó.

– Ööö... Kelj fel, drága! Hoztam teát.

Csing, csing, csing. Gyűlöletes hang. Emily ártatlan tévedése is ezzel kezdődött, és ki tudja, mi lesz a vége. Felkapom a telefont, és belecsúsztatom a zsebembe, mielőtt a lányom észrevenné. *Csing, csing.*

08:19: A konyhában vagy legalábbis abban a helyiségben, amely ezt a szerepet tölti be, amíg Piotr meg nem építi az igazi konyhát, gyorsan bepakolok a mosogatógépbe, és kinyitok egy konzervet Lennynek, majd elolvasom az e-mailjeimet. Az első sorban egy olyan nevet fedezek fel, amely még soha nem bukkant fel a postaládámban. Ó, a pokolba!

Feladó: Jean Reddy
Címzett: Kate Reddy
Tárgy: Meglepetés!
Drága Kate!

Itt anya. Ez az első e-mailem! Nagyon köszönöm, hogy összefogtál Julie-val, és vettetek nekem egy laptop számítógépet. Igazán elkényeztettek. Beiratkoztam egy számítógépes tanfolyamra a könyvtárban.

Az internet nagyon érdekesnek tűnik. Rengeteg mókás cicás kép van rajta. Alig várom, hogy felveszem a kapcsolatot az összes unokámmal. Emily azt mesélte, hogy fent van egy Facebooknak nevezett dolgon. Meg tudnád adni a címét?

Öllelek:

Anya

Szóval, tegnap beírtam a Google keresőbe, hogy perimenopauza. Ha valakinek esetleg megfordult volna a fejében hasonló gondolat, hadd adjak egy jótanácsot. Felejtse el!

A perimenopauza tünetei:

- hőhullámok, éjszakai izzadás és/vagy nyirkosságérzet
- heves szívdobogás
- száraz és viszkető bőr
- ingerlékenység!!! *Figgyetek el, én az ingerlékenység komodoi sárkánya vagyok!!!*
- fejfájás, rosszabb esetben migrén
- hangulatváltozás, váratlan sírás
- alacsony önértékelés, magabiztosság-problémák
- alvászavarok

- változó menstruációs ciklus; rövidebb vagy hevesebb menstruáció, köztes vérzés
- libidócsökkenés
- hüvelyszárazság + KOPASZODÓ SZEMÉREMDOMB
- ólmos fáradtság
- olyan érzések, mint rettegés, aggodalom, kudarc ☹
- koncentrációs problémák, szétszórtság, mentális zavar
- zavaró emlékezetkiesések ✓✓
- inkontinencia, különösen tüszentés vagy nevetés során
- égő, sajgó ízületek, izmok és ínszalagok
- emésztőrendszeri rendellenességek, szorulás, hasmenés, émelygés
- súlygyarapodás
- szőrhullás vagy -vékonyodás (haj, szeméremszőrzet, testszőrzet); gyarapodó arcszőrzet
- depresszió — Na, ne mond!

Mi nem szerepel rajta? Ja, igen. A halál. Azt hiszem, a halált kifelejtették.